

N:o 42.

Af herr **P. Waldenström**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning, om och i hvad mån alkoholism kan betraktas såsom en sjukdom.*

Då den åsigten allt mer gör sig gällande, att dryckenskapen icke blott är en last, äfven om den i regeln börjar såsom en last, utan en *sjukdom*, hvilken bör såsom sådan behandlas, så torde tiden vara inne att tänka på, hvad staten må kunna göra för att bereda alkoholister den sjukvård, som de behöfva, ehvad det nu bör ske genom särskilda vårdanstalter eller genom särskilda afdelningar af de sjukvårdsanstalter, som redan finnas.

Är alkoholismen en verklig sjukdom, så synes det icke vara lämpligt att söka bota densamma genom borgerliga straff, såsom böter och fängelse, hvarigenom den vanligen redan fattige drinkaren och hans familj endast ännu mer utarmas, och ej blott det, utan äfven *förnedras* till oberäknelig skada för hans karakter, som, redan förut svag, än mer försvagas genom känslan af att vara utstött och föraktad.

Så mycket mer torde det vara det allmännas pligt att här hjälpe ingripa, som det allmänna har så stora inkomster af handeln med de drycker, som utgöra källan till alkoholismen.

Enär emellertid saken ännu icke fått en sådan utredning, som torde vara nödig såsom grundval för en statsåtgärd i antydda syfte, och då svårigen någon annan än Kongl. Maj:t kan åstadkomma en tillfyllestgörande utredning, så anhåller jag,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, det ville Kongl. Maj:t låta utreda, om och

i hvad mån alkoholism kan betraktas såsom en sjukdom, samt hvad som i sådant fall kan och bör från statens sida göras för att bereda alkoholister nödig sjukvård.

Stockholm den 25 januari 1896.

P. Waldenström.

N:o 43.

Af herr **O. Persson** i Killebäckstorp, *om ändrad lydelse af 15 kap. 2 § rättegångsbalken.*

I 15 kap. 2 § rättegångsbalken stadgas, att »de, som för andra må tala och svara, skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förståndige män». Detta stadgande tolkas numera af vissa domstolar ej så strängt, att icke jemväl qvinna får uppträda såsom ombud, liksom qvinligt testamentsvittne har förklarats gilt, trots lagens föreskrift, i 16 kap. 1 § ärfdabalken, om vittne af två gode män. Andra domstolar deremot hålla strängt på ordalydelsen och fordra, att ombud måste vara man. För erhållande af enighet i rättskipningen får jag, som finner att qvinna bör uti ifrågavarande afseende vara likställd med man, vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade för sin del besluta sådan ändring i 15 kap. 2 § rättegångsbalken, att hinder ej må i lagens ordalydelse finnas därför, att jemväl qvinna, som besitter de i lagrummet omförmälda egenskaper, må kunna för andra tala och svara, eller att anförda stadgande i 15 kap. 2 § rättegångsbalken erhåller följande förändrade lydelse: De, som